

Fang Fang

方方

WUHAN

Jurnal dintr-un oraș în carantină

武汉日记

Cu o postfață de Michael Berry

Traducere din limba engleză
de Cosmin Nedelcu

POLIROM
2020

Cuprins

<i>Introducere. Virusul este inamicul comun al omenirii.....</i>	7
<i>Wuhan. Jurnal dintr-un oraș în carantină.....</i>	17
Ianuarie.....	19
Februarie.....	42
Martie	191
<i>Acest loc numit Wuhan</i>	343
<i>Postfața traducătorului în limba engleză (Michael Berry)</i>	349
<i>Note</i>	359

15 februarie 2020

Wuhan, în seara asta nu-mi pasă de cei bătuți în cap, îmi pasă doar de tine.

Doar când trăiești în mijlocul unor vremuri de criză ies la suprafață toate bunele și relele naturii umane. Numai dacă treci prin experiența asta începi să observi lucruri pe care nu-ți imaginaseși că le vei vedea vreodată. Rămâi șocat, mâhnit și cuprins de mânie, dar până la urmă te obișnuiești cu ele.

Cad fulgi de zăpadă. Noaptea trecută, a fost o furtună cu trăsnete și a bătut vântul șuierând, iar astăzi a început să ningă. Se întâmplă destul de rar să vezi o ninsoare atât de abundentă în Wuhan. Am auzit că azi-noapte vântul a smuls o bucată din acoperișul Spitalului Leishenshan, fapt ce arată cât de cumplită a fost vijelia. Sper că pacienții de acolo care au fost afectați au putut fi transferați în siguranță în alte saloane. Iată o altă criză mărunță în mijlocul unei calamități de proporții mult mai ample.

Astăzi sunt extrem de prost dispusă. La primele ore ale dimineții am descoperit că o persoană de pe Weibo, care poartă numele „Xiang Ligang²⁰ de la CCTIME.COM”, a distribuit o fotografie cu telefoane mobile de vânzare într-un magazin second-hand împreună cu una dintre postările mele în care se amintea despre telefoanele aruncate lângă un crematoriu. Apoi a trimis un mesaj în care a afirmat că eu eram cea care distribuisese poza și m-a acuzat că răspândesc zvonuri în mediul online! Postările mele de jurnal conțin exclusiv texte și nu am încărcat niciodată fotografii care să le însoțească. Un cititor a postat un comentariu adresat dlui Xiang ca să scoată acest fapt în evidență, dar nu a primit niciun răspuns. Însă există destul de mulți indivizi aroganți și obraznici ca acesta care încearcă să le facă necazuri celorlalți. Tipul e ditamai bărbatul între două vârste, care are un cont verificat de utilizator pe Weibo și peste 1,1 milioane de urmăritori. Aș vrea să-l înjur și să-i zic că-i prost făcut grămadă, dar cine m-ar crede? A profitat de faptul că sunt blocată într-un oraș aflat în carantină, incapabilă să ies din propria casă, având chiar și contul Weibo suspendat, ceea ce mă împiedică să-mi spun părerea –

lucrurile astea spun multe despre cât de josnic a ajuns acest om. Ar fi trebuit să salveze imaginea aia și să aștepte până îmi recuperam contul ca să o posteze, apoi puteam să ne răfuim de la egal la egal – asta dacă ar fi avut vreo urmă de decență. Greșesc? În schimb, tot ce pot să fac este să-mi postez gândurile pe WeChat. Unul dintre prietenii mei mi-a recomandat astăzi un avocat, dar ce aș putea să rezolv astfel? Când locuiești într-un oraș închis atât de ermetic, nu poți să mergi nici măcar până la oficiul poștal să trimiți o scrisoare unui procuror. Apoi, înainte ca să pot măcar să iau legătura cu avocatul ca să-mi legalizez plângerea, dl Xiang și-a șters brusc toate postările. Faptul că a șters tot a fost un indiciu clar că s-a temut de un proces. E greu de crezut că pe lume există asemenea oameni!

În realitate, sunt destul de mulți indivizi ca „Xiang Ligang”. Am văzut o mulțime ca el, dar e mai bine să nu-i bagi în seamă. Acestea fiind spuse, e chiar păcat că o astfel de persoană are peste un milion de urmăritori. Ce pot să învețe de la unul ca el? După cum vă puteți aștepta însă, nici urmăritorii lui nu par să aibă vreo fărâmbă de decență: au început să-mi înjure postările online și să-mi trimită mesaje private scârboase. Unele dintre ele erau atât de necontrolate că ai putea crede că familiile noastre au purtat de mai multe generații cine știe ce dușmănie ancestrală, deși, în realitate, majoritatea dintre ei n-au citit nici măcar o singură însemnare din jurnalul meu online. Un tânăr pe nume Xu Haodong, un fotograf autoproclamat din Wuhan, mi-a trimis un mesaj din cale-afară de lung și înțesat de obscenități, ba chiar m-a amenințat că o să vină la mine acasă ca să mă bată. Ce anume l-ar putea face să poarte o dușmănie atât de acerbă unei persoane pe care n-a cunoscut-o niciodată și pe care n-o înțelege câtuși de puțin? Poate că indivizii de genul lui sunt crescuți într-un mediu de ură și de animozitate în locul unuia de adevăr și bunătate. Sau poate că pur și simplu n-au minte deloc...

Astăzi, veștile proaste nu mai continesc. O asistentă medicală pe nume Liu Fan²¹ a lucrat în cea de-a doua zi a Anului Nou Chinezesc [26 ianuarie] fără să poarte mască de protecție și a sfârșit prin a se infecta. Ulterior, părinții și fratele ei mai tânăr s-au îmbolnăvit și ei. Părinții i-au murit primii, iar ieri a pierit și ea.

Fratele cel tânăr era singurul care mai rezistase. În după-amiaza asta, prietenul meu doctorul mi-a spus că și el a decedat. Și uite-așa, virusul a înghițit o familie întreagă. Sunt devastată, dar mă întreb și dacă virusul este singurul cel care le-a venit de hac.

Ceea ce mă deprimă și mai tare este că fosta mea colegă de gimnaziu cu care am împărțit o bancă ani la rând a murit și ea ieri. Era cu un an mai mică decât mine și mi s-a părut mereu extrem de elegantă și de cultă. Avea o voce blândă și dulce, o siluetă extraordinară, era realmente uimitoare. Am făcut parte amândouă din orchestra școlii. Eu cântam la *yangqin* [țambal chinezesc], ea cânta la *pipa* [un fel de lăută cu coarde care se ciupesc]. Am fost singurele fete din orchestră, am fost în aceeași clasă și am împărțit aceeași bancă. Am rămas apropiate pe întreaga perioadă de liceu. La mijlocul lui ianuarie, s-a dus de două ori la piață să cumpere câte ceva pentru Anul Noul Chinezesc și, din nefericire, a sfârșit prin a se infecta. I-a fost extrem de dificil să găsească un spital în care să se interneze, dar am auzit că starea ei de sănătate se îmbunătățea văzând cu ochii, după care familia ei a primit șocanta veste că și-a dat pe neașteptate ultima suflare. Toți colegii mei de gimnaziu plâng astăzi pentru ea. Toți acei colegi care de obicei aduc osanale „epocii de prosperitate” în care trăim fac acum afirmații de genul: „Singurul lucru care va potoli furia populară este stârpirea acelor monștri malefici care ne-au provocat o asemenea suferință!”.

Azi am mai învățat un termen nou: „virus escroc”. Un specialist a spus că acest virus este destul de bizar și greu de înțeles. În etapele timpurii ale infectării, de multe ori nu există niciun fel de simptom, ceea ce a dus la formarea unui grup de „purători asimptomatici”. După ce te-ai infectat și te-ai însănătoșit, pare că virusul ar fi fost complet eradicat, însă poate foarte bine să rămână ascuns adânc în corp. Când simți că, în sfârșit, poți să revii la rutina ta zilnică, se dezlănțuie dintr-odată. Gândindu-mă la el în felul acesta, chiar este un „escroc”. De fapt, virusul nu este singurul care se comportă ca un escroc. Acei politicieni care acționează fără a ține seama de viețile oamenilor obișnuiți, cărora nu le pasă dacă cetățenii trăiesc sau pier; acei indivizi care acceptă donațiile și le revând apoi online ca să tragă foloase de pe urma lor; acele

creaturi care scuipă intenționat în ascensoare sau își șterg flegma de ușa vecinului lor; acele persoane care fură pachetele cu materiale medicale de urgență comandate de spitale înainte ca acestea să ajungă la destinație; și, firește, toți cei care răspândesc în dreapta și în stânga tot felul de zvonuri răutăcioase care fac rău oamenilor – sunt deopotrivă niște escroci. Simțul practic ne spune că atâta vreme cât există asemenea indivizi, boala va fi prezentă mereu printre noi. Același lucru este valabil și pentru viețile noastre sociale – atât timp cât va exista ființa umană, se vor găsi întotdeauna printre noi asemenea oameni bolnavi (mă refer la imbecilii corupți din punct de vedere etic).

În vremuri de stabilitate, viețile noastre sunt banale și supuse rutinei, iar liniștea și pacea zilelor monotone încep să ascundă treptat deopotrivă uriașa bunătate și abominabila răutate de care sunt capabili oamenii. Uneori, lumea își petrece întreaga viață la adăpostul cotidianului. Când ne aflăm însă într-o perioadă de frământări, în vremuri de război sau într-o tragedie îngrozitoare, acele acte de bunătate nemaivăzută și de răutate oribilă încep să iasă la iveală. Începi să întrezărești lucruri de care nu ți-ai fi închipuit nicicând că oamenii ar fi capabili. O asemenea experiență îți îngăduie să fii martorul unor fapte care odinioară erau de neimaginat. Rămâi șocat, mâhnit și plin de furie, dar până la urmă te obișnuiești cu ele. Ciclul se repetă identic, iar și iar. Din fericire, când răul își ițește hidoasa-i țeastă, chipul binelui se înalță și mai sus. Asta ne permite să-i vedem cu ochii noștri pe cei altruiști și neînfricați, pe cei care sunt dispuși să se jertfească pentru alții, pe cei pe care-i numim eroi. Sunt tocmai îngerii în alb pe care-i zărim azi printre noi.

Dați-mi voie să vă spun mai multe despre ce se petrece acum în Wuhan, deoarece este ceea ce ne interesează cel mai mult pe majoritatea dintre noi. Un amic doctor mi-a spus că înainte de 20 februarie Wuhanul trebuie să deschidă o nouă aripă de spital cu o mie de paturi și să aibă resurse suficiente pentru 100.000 de pacienți. Ceea ce înseamnă că, până la urmă, primele estimări ale specialiștilor, conform cărora în Wuhan vor fi 100.000 de persoane infectate n-au fost chiar niște bazaconii. Cât despre cei infectați, Wuhan ar trebui să aibă posibilitatea să ofere îngrijire

tuturor celor care ajung la ananghie. Chiar dacă numărul bolnavilor este incredibil de ridicat, lucrurile tot nu s-au înrăutățit față de ceea ce se estimase inițial. Bazându-se pe experiența sa clinică, amicul meu doctorul crede că:

1. Toxicitatea virusului s-a redus în mod clar în comparație cu cazurile anterioare.
2. După însănătoșire, nu par să mai existe alte efecte secundare persistente sau să apară vreun simptom de fibroză în plămâniilor celor vindecați.
3. Pacienții recent infectați reprezintă infectări la a treia sau a patra generație și par să fie în principal cazuri moderate, ușor de tratat.
4. Atâta vreme cât victimele care prezintă simptome mai grave pot să depășească perioada inițială de afecțiune respiratorie acută, cele mai multe dintre ele pot fi salvate.

Într-un final, totuși, numărul de decese pe care le consemnăm zi de zi nu lasă impresia că s-ar reduce, dar acest lucru pare să fie o consecință a cazurilor timpurii care au fost tratate necorespunzător. Atunci când cazurile cu pricina ajung într-o stare critică, deja e prea târziu pentru a le mai salva. Pe când scriam aceste rânduri, fratele meu mi-a trimis un mesaj: profesorul Duan Zhengcheng²² de la Universitatea de Știință și Tehnologie Huazhong tocmai a murit din cauza noului coronavirus. Este o pierdere cumplită pentru universitate.

În plus, prietenul meu doctor m-a rugat în mod special să spun următoarele: în clipa de față, în Wuhan există doar trei spitale în întregul oraș care acceptă pacienți non-coronavirus: Spitalul Tongji, Spitalul Union din Wuhan și Spitalul Poporului din Hubei. Toate celelalte spitale din urbe sunt folosite în lupta cu coronavirusul. Pentru ca pacienții să-și poată primi mai ușor medicamentele de pe rețete, pe tot cuprinsul orașului s-au deschis zece farmacii speciale unde bolnavii pot merge cu ele, dar și cu cardul de asigurare de sănătate și certificatele de diagnostic. Dintre cele trei spitale deschise pacienților non-coronavirus, două se află în Hankou și unul în Wuchang, ceea ce înseamnă că, în lipsa transportului

public funcțional, pacienții trebuie să se bazeze pe comunitățile lor locale pentru a le da o mână de ajutor cu transportul.

Tocmai a fost emis Decretul Nr. 2 privind carantina totală a orașului. De câte ori s-a întâmplat câte ceva în complexul rezidențial în care locuiesc, cel al Federației Provinciale de Literatură și Artă, ordinele obișnuiau să ne parvină de la unitatea noastră de lucru, însă acum familiile care trăiesc aici și-au înființat propria lor echipă de gestionare a situației. Echipa ia legătura cu oamenii din conducerea comunității locale pentru a planifica achiziționarea alimentelor și a altor provizii pentru cetățeni. Fiecăruia dintre noi i s-a atribuit un număr, iar când suntem anunțați, coborâm la poarta principală pentru a ridica produsele. Este un nou mod de viață și, pentru ca totul să meargă ca pe roate, a fost instaurat un nou sistem de management. Suntem foarte ordonați și avem răbdare, așteptând fără grabă următorul moment când vom coborî scările ca să primim noi provizii.

Brusc, toate lucrurile asta m-au făcut să mă gândesc la un vers din poemele lui Haizi, pe care l-am modificat ușor și îl postez aici: „Wuhan, în seara asta nu-mi pasă de cei bătuți în cap, îmi pasă doar de tine”²³.

16 februarie 2020

Nu poate fi liniște când treci printr-o calamitate... iar „a fi întru moarte”²⁴ e un lux pe care doar supraviețuitorii și-l permit.

Nu pot să-mi amintesc câte zile au trecut de când a început carantina. Azi, vremea e atât de frumoasă, că ar putea foarte bine să fie primăvară. Toată zăpada de ieri s-a topit fără urmă. Privind afară de la fereastra mea de la etajul al doilea, am putut să văd chiar și frunzele care reflectă razele soarelui.

Deși am o stare de spirit mult mai calmă în comparație cu cea de ieri, atacurile pe internet venite dinspre capitală nu conținesc. E greu de înțeles ce-ar fi putut genera atâta ură. Indivizii ăștia trebuie că își petrec fiecare zi clocotind de o furie greu de stăpânit. Sunt nenumărați oamenii pe care ei îi disprețuiesc și o mulțime de lucruri pe care nu le pot suferi. N-au pic de considerație pentru